

B A S I N B Ü L T E N İ

Türkiye İşçi Partisinin Beşiktaş İlçe Kongresinde konuşan genel başkan Mehmet Ali Aybar: "Türkiyenin bir milli kurtuluş savaşı vererek yaşama hakkını kazanmış bir ülke olduğuna inanmak için bin şahit gerek" demiştir.

Bu konuyla ilgili olarak Aybar özetle şunları söylemiştir:

"Halkımızın büyük çoğunluğu insanca sayılamıyacak şartlar içinde yaşıyor. İşsizlik, yoksulluk son kerteyi bulmuştur. Çalışma çağına bulunan nüfusumuzun hemen üçte biri, açık veya gizli işsiz durumundadır. Egemenlik haklarımızı çigneyen ikili anlaşmalarla bir emperyalist devlete, Amerika'ya, fiiliyatta daimi iltifat mahiyetini almış bir sürü imtiyazlar tanınmış, yurdumuzda kumandanlıklar, askeri üsler kurulmasına izin verilmiştir. Ve Atatürk'ün ölümünden sonra hızla gelişmek fırsatı bulan işbirlikçi ve sömürücü sınıflar, millî ekonomiyi, dolayısıyla de politikayı çıkarlarına alet ederek, Türkiye'yi bağımlı bir ülke haline getirmişlerdir. Adalet Partisi iktidarı olsun, C.H.P. nin muhalefeti olsun bu gerçeklerin halk tarafından öğrenilmemesi için, politika mücadelelerini soyut tartışmalar veya teferruat üzerinde (bizanten) çekişmeler haline getirmek gayreti içindedirler. Ama bu gayretler boşunadır. Türkiye İşçi Partisi' kuralıberi demokrasi gerçek bir anlam kazanmaya başlamıştır. Biz politika projektörünü temeldeki gerçekler üzerine çeviriyoruz. Halkı işe karıştırmadan yurdu yönetmek isteyenlerin hakimiyetleri mutlaka sona erecek, ve ikinci Milli Kurtuluş mücadelesinin zafere ulaşmasıyla birlikte, emekçi halkımız yönetilen bir kitle durumundan, yönetici durumuna yükselecek ve 150 yıldır süren rejim buhranı

sona erecektir, SOSYALİZM kurulacaktır.

Aybar konuşmasına rejim buhranının bir tahlilini yaparak başlamış; Türkiye-
de rejim buhranının 19. yüzyıl başlarında batı kapitalizminin nüfuz ve etki-
si altına girilmesi ile başladığını anlatarak, aracı ve işbirlikçibir tica-
ret burjuvazisi niteliğinde doğan ve öyle kalan Türk burjuvazisinin, hem de-
rebeylik kalıntısı toprak ağalığı rejimi ile anlaşmak, hem de yabancı kapitalizm
lizmi ile işbirliği yapmak durumunda bulunduğu için daima "tavizci", yapı-
sı itibarı ile daima gerici veya tutucu, nutuklarda "batı taklitçisi", fa-
kat tatbikatta "Osmanlı Devlet tipi yönetiminin" mirasçısı, yani halka bir
sürü gözüyle bakan, eli sopalı, tepeden inme devlet anlayışının yürütücüsü
olduğunu belirtmiştir. Rejim buhranı hakkındaki görüşlerini Aybar şöyle bağla-
mıştır:

" Rejim buhranı halkımızın, yani işçisi, köylüsü, zanaatkarı, es-
nafı, küçük memuru, toplumsu aydını ile çalışarak yaşayan yurttaş-
larımızın kütlice Devlete sahip çıkmaları ve bu güne kadar, Kur-
uluş savaşı yılları ve Cumhuriyetin ilk dönemi hariç muhassala
olarak bir avuç çıkarıcı yararına dönmüş olan devlet çarkının art-
tı emekçi halktan yana dönmesini sağlamaları ile son bulacaktır.
Mesele halkın kağıt üstünde değil, gerçekten egemen olmasını sağ-
lamaktır. Oysa ne CHP, ne de Demokrat Partinin devamı olduğunu söy-
liye AP , halktan yana kuruluşlar değildir. Her ikisi de halkı
yönetmek iddiasında olan partilerdir. Halkımız bunlardan birinin,
CHP' nin kendisinden yana olmadığını anlamış ve 1950 den beri ona
iktidar fırsatını vermemiştir. Berikinin de, yani Adalet Partisi-
nin de kendisinden yana olmadığını göreceği ve onu da birincisi
gibi devireceği günler yakındır. Çünkü toprak ağaları ile işbir-
likçi sermayecilerden meydana gelen hakim ve yönetici sınıflar buh-
rana çare bulmak şöyle dursun, attıkları her adımla bu buhranı daha
da derinleştirmektedirler."

Hakim sınıfların en ilkel görevlerini bile yerine getirmekten aciz oldukları-
nı, örneğin halka iş bile veremediklerini söyleyen Aybar, bu durumun halkın
daha hızla uyanmasına, gerçekleri bilinçle kavramasına yol açarken , bir yan-
dan da olumsuz gelişmelere, ihtilatlarla da sebep olabileceği hususuna işaret
ederek:

"Anayasamızı güçlü bir şekilde savunabilmek, Amerika ile işbirliği
eden burjuvazinin açık veya kapalı şekilde demokrasiye (paydos)
demeşini önlemek için, Türkiye İşçi Partisinin teşkilatını hızla
yaymak ve kökleştirmek zorundayız. Körpe demokrasimizin biricik
teminatı budur. Türkiyede demokrasiyi sosyalizm koruyor. Fikir öz-
gürlüğünü, temel insan haklarını samimiyetle ve bütün gücümüzle
bir biz koruyoruz. 27 Mayıs Anayasasını gerçekten bir biz savunu-
yoruz. Çünkü aslında demokrasi sosyalizm demektir. Ve de Türkiye-
de sosyalizm, bugünkü aksak şekli ile de olsa, demokratik düzen
içinde iktidara gelecektir."

demidir.

Daha sonra 27 Mayısın ve onun getirdiği Anayasanın tarih yönünden bir tahlili-
ni yapan Aybar, 27 Mayıs Anayasasının sosyalizme açık bir Anayasa olduğunu be-
lirterek özetle şunları söylemiştir:

" Genel olarak Anayasalar hakim sınıfların ideolojini dile getirir,
onların çıkarlarını savunan hükümler getirir. Oysa içinde bulundu-
ğumuz bize özgü tarih şartları sonucu olarak, 27 Mayıs Anayasası
toprak ağalarının ve işbirlikçi sermayeci sınıfların çıkarlarını
iyice köstekliyen hükümlerle doludur. Anayasa hakim sınıflarımız
için bir ayak bağıdır. Bundan dolayı da zaten savaşılanmakta, eke-
siksiz tastamam uygulanmamaktadır. Şu halde biz sosyalistler Ana-
yasayı savunurken, Anayasaya dayanarak sömürücü sınıfları ve on-
ların temsilcilerini Anayasaya saygılı olmaya zorlarken, aslında
tam devrimci bir eylem içinde bulunuyoruz. Devrimcilik, kitaplar-
dan öğrenilmiş sözleri papağan gibi tekrarlamakla olmaz. Devrim-
cilik bir fikri tutum olduğu kadar, aynı zamanda ve her şeyden ön-
ce bir eylem işidir. Bu gün Türkiye'de Devrimci olmak, Millî

bağımsızlık yolunda Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmek demektir. Amerikalılarla ortaklık kurmuş olanlarla da mücadele etmek demektir. Devrimci olmak, topraksız köylüyü topraklandırmak için ağalık rejimi ile mücadele etmek demektir. Dış ticaretin, bankacılığın, sigortacılığın kamulaştırılması için mücadele etmek demektir. Milli gelirin hakça bölüşülmesi, sendika hakları, kısıtlanmamış grev hakkı için, emeğe göre ücret için mücadele etmek demektir. Anayasanın eksiksiz bastanım uygulanması için, bütün temel insan hakları için mücadele etmek demektir. Ve bütün bu mücadeleleri halkla beraber yürütmek, beraber başarmak ve onun inanlı ve şevkli çabası ile sosyalizmi bir an önce kurmak demektir devrimci olmak. Halksız, Halkın inancını kazanmadan, onun yaratıcı şevkli çabası olmadan sosyalizmi kurmak bir ham hayal olduğu için de, bugün Türkiyede devrimci olmak, sosyalist olmak ancak demokrasiyi savunmakla mümkündür. Unutulmasın, demokrasilerin en aksak en bozuk şekli bile, en vadkar diktatörlüklerden bin kere daha iyidir. Ve Türkiyede halk tepeden inme iktidarlara karşı olduğu için, halka dayanmadan, daha muhalefette iken halkın inanlı ve şevkli desteği ve işbirliği sağlanmadan, kestirme yoldan girişilecek sosyalizm denemelerinin başarısızlığa uğraması ve yerini faşist idareye bırakması çok kuvvetli bir ihtimaldir."

Aybar konuşmasını dış politika sorunları üzerinde durarak bağlamıştır. Bu konuda Kıbrıs'la ilgili ikili konuşmalarla hükümetin son dış temaslarına değinen Aybar konuşmasını şöyle bitirmiştir :

"Adalet Partisi iktidarı dış temaslar konusunda çok hareketli görünüyor. Son yıllara kadar donmuş bir halde narakılan ilişkilerin canlandırmak isteniyormuşçasına ele alındığı dikkati çekiyor. Üçüncü Dünya Devletleri ile, özellikle Arap Dünyası ile, Sovyetler Birliği, Romanya, Polonya, Bulgaristan gibi son yıllara kadar (tabu) sayılan ülkelerle temaslar kuruluyor. Türkiye İşçi Partisi bu temasları ilgi ile izlemektedir. Atatürk dış politikası doğrultusunda her adımı samimiyetle desteklemek kararındayız. Ancak ne var ki, Demirel hükümetinin bu hareketli görünen dış politikası şimdiye kadar ele tutulur herhangi bir sonuç vermemiştir. Romen delegasyonu 35 kişilik bir uzman kafilesi ile yurdumuza geldiği ve uzmanlar arasında Petrol Bakanı da bulunduğu halde, iki günlük ziyaret sonunda yayınlanan ortak bildiride somut bir ilerlemenin işareti görülmemiştir. Bütün bu gösterişli temasların, Demirel hükümetinin bağımsız bir dış politika izlediği sanısını uyandırmak için hazırlanmış bir senaryodan ibaret olması hesaba alınması gereken bir ihtimaldir. Bunun gibi ikili anlaşmalar konusunda gazetelerin verdiği haberi de büyük bir ihtiyatla karşıladık. Fakat Amerikan üslerinin Türk üssü haline getirilmesi yolundaki hükümet teklifinin akibeti hakkında eyimsiz olmağa imkan olmadığını şimdiden söyleyebiliriz. Çünkü Atom silahlarının bulunduğu üslerin, Amerikan Kumandanlıkları dışında bir kumandanlık emrine gerçekten verilmesi, Amerikanın N.A.T.O politikasına aykırıdır. Gerçekten Amerika ile bağımsızlık dairesinde eşit münasebetler kurulabilirdi,

NATO nun imtiyazlı üyelerinden biri durumunda olan fransa, NATO teşkilatı ile ilgisini kesmek zorunda kalmazdı. Su halde, bu teşebbüsün de sırf dış politikada bağımsızlığa dönüş şansını uyandırmaya yarayan, özellikle Türkiye İşçi Partisinin ikili anlaşmalara ilişkin olarak Meclis kürsüsünden yaptığı açıklamaların kamu oyundaki etkisini simek için girişilmiş göstermelik bir teşebbüs olması, akla daha yakın gelmektedir. Türkiye tam bağımsız bir devlet haline gelmelidir; ve gelecektir. Bunun ilk şartı Atatürk dış politikasına dönülmesi, Amerika ile olan münasebetlerimizin temelden değiştirilmesidir."

Aybar sözlerine, Amerikalıların pasif bir direnme ile yalnız bırakılmaları için resmi görev dışında Amerikalılarla her türlü münasebetin kesilmesini istiyerek bitirmiştir.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMALARI